

In sedaj, ti ljubi, nežni angelj — resnično, noben angelj nebeški ne more biti ljubeznejši — govori, povej, bi li ne hotela biti moja hčerka? Bi le ne mogla ljubiti mene, starca, kot svojega očeta?

Bogomila. Preveč ste mi dobrotljivi, ubogemu otroku; pa — —

Romar Kaj — pa?

Bogomila. Svoje matere ne morem zapustiti.

Romar. Ljubi otrok, tega tudi ne bodeš! Moje lepo posestvo — da, vse, kar imam bode tvoje; vse lahko deliš s svojo materjo, z bratom in sestro.

Bogomila. (*veselo ganjena*). Da, če bi smela? Mati, mati, kaj naj storim? O, to bi bilo moje največje veselje, če bi ne imeli vi več skrbij!

Mati. Vaša milosrčnost, milord, je nenavadna. Iznenadjena sem tako, da ne vem, kaj bi storila. — Pred vsem se bojim, da bi bogastvo in obilnost pokvarila moje otroke.

Romar. Ne govorite o milosrčnosti! Kar morem dati, je malo, — kar bodem pa našel na vaših otrokih, je neizmerno več. — Tudi se ne bojim, da bi se otroci z bogastvom, v obilnosti pokvarili. Ne vedel bi svojega imetja dati v boljše roke! Vaša in vaših otrok nehlinjena pobožnost, vaša dobrotljivost proti meni, ki ste mislili, da sem ubog — mi priča za to. Pripravite se na odhod, dobra žena; jaz pa grem in priskrbim voz.

Mati. Tako tedaj, blagi lord, vzprejem vašo dobrotljivo ponudbo v imenu svoje Bogomile. Kar me napoti k temu je upanje, osladiti življenje našemu blagemu dobrotniku z nežno postrežbo — in tudi, da bodem mogla svoje otroke bolje odgojiti, kakor v tem gorovju. — Pa oprostite, ne morem se več vzdržati; dovolite, da se zahvalimo Onemu, ki me je po mojem otroku rešil smrti in nas potem osrečil po ravno tem otroku. Pojdite, ljubi otroci, zahvalimo se Bogu, ki nam je iz velike žalosti napravil tako veliko veselje! (*Pokleknejo in molijo tiho.*)

Romar (*jih ganjen gleda, pogleda k nebu, molči nekaj časa in pravi potem s povdarkom*): Bog daj vsem starišem do svojih otrok tako srce, kot ga ima ta mati, in daj vsem starišem z otroci toliko veselja, ko ga je doživela ta mati nad svojo hčerko — drago Bogomilo!

(Zavesa pade.)

Vsega potreben.

Godec Gerič je že na mnogih veselicah pripovedoval o beraču, ki je slučajno prišel na svatbo, kjer je dobil najprej jedi, potem pijače in slednjič še pristavil skromno željo: „I, še plesal bi rad!“ — Veseli gostje so mu i to dovolili.

Neko jutro zgodaj se je Gerič vračal s svatbe skozi temen gozd. S seboj je imel za popotnico nekaj potice, gnjati in pijače. Sredi gozda sede utrujen na parobek, odloži mogočen bas ter ga prisloni na bližnjo smreko, odloži tudi jed in pijačo in razvezuje zveženj, da bi se okrepčal.

Kar nekaj lomasti proti njemu. Bil je velik, sestradan medved.

Moj ljubi Gerič! Dovolj si ljudi motil po svetu z basom in šalami. Sedaj le izroči svoje suho telo medvedu, a svojo grešno dušo Bogu. Zadnja ura bije!

Medved se ustavi pet korakov pred njim, renči in gleda godca. Gerič pa medveda v strahu in trepetu. Žival se vspne na zadnji nogi in se mu hoče bližati.

Lej, lej, prosi! — si misli Gerič in mu vrže kos potice. Mrcina pobere jed in jo godrnjaje povžije. Vrže mu še drugi kos, tretji in četrti; dokler je bilo kaj, vse je zginilo v mrmrajoči gobec.

Kaj bo, ko mi zmanjka vsega?

Godec se je lotil tudi gnjati. In tudi to je mrhar povžil hlastno in ne brez renčanja.

Le prehitro je nestalo tudi mesa.

Sedaj še ta-le božja kapljica! — si misli godec. — Ali kako? Steklenica je majhna in bi se v medvedjem želodcu niti ne poznalo; jaz bi pa tudi rad pokusil sladke kapljice, ki me je res zvesto spremljevala — do smrti. Pozdravljena poslednjikrat: luk, luk...

Ostalo je komaj še nekaj požirkov v steklenici.

Gerič je vse skupaj vrgel medvedu...

In v smrtnem strahu si je še mislil: jedel si, pil si — tudi plesal boš!

Vzame lok in poskusi sedaj jedno, sedaj drugo struno na donečem basu, da je milobno odmevalo črez hrib in dol. A medved začuvši doslej neznan glasove, jo krene bliskoma od godca ter zalomasti po dračju in suhih vejah, da se je kar kadilo za njim.

Še dolgo potem je slišal Gerič tulenje in lomaščenje po lesu in vesel je bil, da se je rešil, pa škoda se mu je zdelo potice in gnjati. Zato si je mislil odhajaje proti domu: Mari bi bil zverini najpreje zagodil; le človek je vsega potreben.

Dobravec.

Prihod pomladi.

I.

Iz južnih dežel so čez širno morje
K nam pevcı vrnili se mali;
Zbežalo pred njimi je zimsko gorje,
Viharje so mrzle pregnali.

In vıgred cvetočo prinesli so nam,
Po logih veselo ž njo petje,
Že travnikom, poljem in strmim goram
Vzbudilo se mlado je cvetje.

Priroda že vstaja iz snežnih grobov
In vıgred cvetoča prihaja,
Iz nebil se svet je ledenih okov,
Narava se cela pomlaja.

Vstajenja prirode se vse veseli,
Iz hiše vsak v prosto naravo
Po travnikih, poljih in logih hiti,
V cvetočo, duhtečo dobrovo.

Pobegne sedaj naj vsa toga in jad,
Pobegne bridkost in trpljenje,
Saj vrača cvetoča že k nam se pomlad,
Prinaša nam novo življenje.

Slavko.

II.

Ej, zapele so ptičke,
Obletele vršičke,
In na lahnih perutih
Je priplula pomlad
Z nebeških livad.

Že marjetce sanjave
In vijolice plave,
Kimajoči i zvončki
Se pomladi smijó,
Vzduh topli pijó...